

Ps; 78:1-11.

A gyerekek gyakran felteszik azt az olykor zavarba hozó kérdést: Te apa (vagy anya), te milyen gyerek voltál? Te mindig szót fogadtál? Te nem szoktál veszekedni a testvéreddel? Te mindenből ötös voltál? Neked is kellett nyelvvizsgát csinálni? És így tovább, mert kíváncsiak, hogy miközben a jóságra tanítjuk őket, mi magunk jók voltunk-e az ő élethelyzetükben. S néha könnyű szívvel mondjuk: Igen! Én ebben nagyon jó voltam. Máskor már nehezebb lelkiismerettel tudnánk csak ezt mondani. Olykor inkább csak magyarázkodás a válasz: Hát tudod, én nem veszekedtem volna, csak az a lúke nagybátyád mindig... S olykor meg nem marad más, be kell ismernünk, hogy bizony mi sem voltunk mindig mindenben jók. Amire neveljük őket, abban nekünk is volt elmaradásunk.

A gyerekeket azért izgatja ez, mert úgy néz a szülőre, hogy ő a példa és a mérce. S ez törvényszerű, kedves szülőtársaim, mert ahogy a gyermekek valláslelektanával foglalkozók felfedezték és állítják, Isten úgy alkotta meg a gyermekeket, hogy a gyerekek az apjuk alapján képzelik el magát az Istent!!! Hihetetlen nagy felelősség tehát szülőnek lenni. Nem mindegy, hogy milyen példát mutatunk.

Gyermekeim kérdése mögött én gyakran fedezem fel azt a sanda szándékot, hogy jobban örülnének időnként annak, ha a mutatott példa, a mérce nem lenne túl magas, mert ebből az következne: Te se voltál olyan jó, nekem se kell akkor jóságügyben nagyon strapálnom magam. Ennek a gyerekek általában örülnek, mert a jóság erőfeszítésbe kerül, mert született természetünknek kevésbé felel meg. Olykor a szülő is rááll erre a vonalra: Én is utáltam a kémiát, én se szerettem vasárnap reggel felkelni, stb., mit gyötörjem vele azt a szegény gyereket. Én se voltam mindig jó, minek neveljem jóságra a gyereket. – Tulajdonképpen ez a hozzáállás is logikus.

Csakhogy! Csakhogy az Isten ígéje más logikát követ. Isten a felolvasott zsoltárban egy ősrégi titkot árul el nekünk, szülőknél és nevelőknél: NEM MI VAGYUNK A MÉRCE! A bűneset óta semmi esetre sem. S előttünk sem az őseink. S ez azt jelenti, hogy nem kell ismételnünk bűneiket. Nem kell átörökítenünk szüleink bűneit. Meg a sajátjainkat sem. Mert nekem sem kell mindenben olyannak lennem, mint az őseim voltak. Az ige a zsoltáros korában kifejezetten azt parancsolja a népnek, hogy ne legyetek olyanok, mint őseitek, akik hűtlenné lettek az Istenhez. Csak azért mert őseink esetleg hűtlenné voltak, csak azért, mert ők istentelen korban éltek, mikor nehéz volt hűnek lenni, s nekik esetleg nem is sikerült, ezért nekünk nem kell istentelen, áldatlan, szétesett és boldogtalan életet élnünk, s nem kell végül elkárhoznunk s a pokolba mennünk. Nem kell még a szüleink iránti szeretet miatt sem, még hagyománytiszteletről sem. Isten rámutat, hogy nem a szülő bűne a mérce, nem kell az ő bűneik mintájára formálódnom. S nekem sem kell a magam képére, az elrontott dolgaim és hibáim mintájára formálnom a gyermekeimet. Felszabadító üzenet ez! Úgy szabadít fel a képmutatás alól, hogy közben nem kell megalkudnom a bűnnel, s a bűn következményeivel, a felesleges szenvedéssel, a boldogtalansággal, az örök halállal.

Az mai igénk felszabadító üzenete: felvállalhatod magadat. Felvállalhatom gyengéimet. Felmutathatom gyermekeim előtt, hogy én is harcolok saját rossztermészetemmel, s rámutathatok, hogy ebben a harcban közös célunk szülőnek és gyermeknek, hogy ne gyarló bár tisztelt őseink, hanem Krisztus képére formálódjunk. Mert ez a cél! Ezért amikor gyermekünk próbálja kialakítani viselkedését, személyiségét, jellemét, és ehhez keres magának mintákat, akkor nem az a kérdés, hogy én milyen voltam. Még csak az sem, hogy a bulvárlapok celebjei milyenek, hanem arra kell rámutatni, – és ez a szép nevelői küldetés – hogy milyen az Isten, aki Jézusban emberré lett. Ezt kell felmutatni, mert Isten akarata az, hogy megtudják ezt a gyermekek, a születendő ifjak, és megismerjék Isten hatalmas tetteit, megismerjék a parancsolatokat, Isten útmutatásait, és bizalmukat az Istenbe vessék. Ez az igazi nevelés, és ennek egy fontos része a hittan is.

Ismerjétek meg az ÚR dicső tetteit! Ismerjétek meg csodáit, melyeket a régmúltban Isten népében cselekedett. Miért olyan fontos ez? Sokszor a gyerekek, főként a nagyobbacsok nem értik: Mi közöm van nekem a zsidó nép 3000 évvel ezelőtti dolgaihoz? A csodákat meg gyanakvással figyelik. „És maga ezt elhiszi? Tényleg kettévált a tenger? Tényleg meggyógyult a sánta?” – Nagyon gyanús ez az Isten még nem vagy csak hírből ismerő embernek. Mégis nagyon fontos hirdetni, tanítani az ÚR fenséges tetteit, azért, hogy felnyíljon a gyerekek szeme arra, hogy észrevegyék a saját életükben is a csodákat. Mert csoda mindenkivel történik, csak nem mindenki látja meg. Nem mindenki látja, hogy mekkora csoda Isten gondoskodása. Mekkora csoda, ha Isten egészséget vagy gyógyulást ad nekem. Mekkora csoda, ha ad erőt elviselni nyomorúságaimat. Mekkora csoda, ha nem esett szét házasságom. Mekkora csoda, ha gyermekeink születnek. Mekkora csoda, hogy Isten ilyen apró életeteket bíz ránk. Mekkora csoda, hogy Isten még bíz bennünk. S mekkora csoda, hogy Isten szeret minket, hogy Isten szeret engem. Bizony ez nagyobb csoda, mint a Vörös-tenger kettéválása, mert én ezt nem érdemlem meg, mert bizony nem voltam és nem vagyok az én mennyei Atyámnak olyan jó gyermeke, mint amilyen jóságra a gyermekeimet szeretném nevelni, s mint amilyen jóságra velük együtt magam is törekszem. S ezekre a mindennapos csodákra rányitni a gyermekek szemét ez elsősorban szülői feladat. De szülők és hitoktatók együtt dolgozunk, hogy nyíljon meg gyermekeink lelki szeme Isten jelenlétének látására. Mert lelkileg mi is vakon születünk, akár a kiskutyák. A kiskutyák szeme azonban egy jó hét után magától kinyílik. A kisgyerek lelki szemének nyílásához bizony több idő és nevelői segítség kell. Ha szüleink nem adták nekünk annak idején ezt a segítséget, akkor ebben nem voltak jó példák. Akkor azt mondja az ige, ebben ne legyetek olyanok! Ebben legyen az a Krisztus a példátok, aki ölbe veszi és megáldja a kisgyermeket, s azt parancsolja, hogy adjuk tovább gyerekeinknek az istenismeretet.

De ha eljutunk odáig, hogy nyíladozik az ifjúság szeme Isten csodáira, akkor még nem vagyunk kész. Akkor kell megismertetni Isten parancsait, és felfedeztetni, hogy ezek a parancsok jó útmutatások az élet útvesztőiben.

Kedves Gyerekek és Ifjak! Én tudom, hogy mindezt megtanulni s begyakorolni nem könnyű feladat. De higgyétek el, hogy ennek a tanulásnak értelme van. Mert az efraimiakról, Izráel egyik törzséről olvastuk azt, hogy ők e tudásnak

híján voltak. S azt látjuk, hogy az ütközet napján meghátráltak. Elbuktak, pedig emberileg minden a rendelkezésükre állt; volt jó fegyverük, amivel meg is nyerhették volna a csatát. De elfelejtették az Istent, ezért elbuktak. Rátok is csaták várnak. Reméljük nem olyan, amit gyilkos fegyverekkel kell megvívni. Reméljük, Isten tesz olyan csodát, hogy ne legyen háború, hogy békében élhessetek. De csaták azért várnak rátok, sőt ránk is kedves Felnőttek. Helyt állni a feladataink között. Tisztességgel tanulni vagy végezni munkánkat. Emberi kapcsolatainkban tisztességesnek maradni. Stabil házasságban élni, gyerekeket egészséges családban felnevelni. Egy betyár világban nem csalóvá válni. Mikor minden a pogányság irányába lökdös, Isten útjáról nem lehátrálni. Bizony sokszor csak úgy lehetséges ez, ha lelki szemeinkkel látjuk az előttünk menő Jézust, s tudunk benne bízni, hogy ő jó helyre vezet, mert már láttuk saját életünkben a csodáit. Csak így lehetséges nem meghátrálni, mikor az élet kemény küzdelmei jönnek, mikor áldozatot kell hozni, mikor hűnek kell lenni, mikor meg kell bocsátani, mikor a szeretetre időt kell szánni. Csak Istennel lehet ezeket a csatákat megnyerni. Ezeket, melyeken keresztül a boldogságra és üdvösségre el lehet jutni.

Én kívánom, kedves Iskolások, hogy ebben a tanévben is ehhez a célhoz jussatok közelebb, s kérem a kedves Felnőtteket, hogy ebben az évben is Jézust követve vezessék, segítsék Jézushoz közelebb a gyermekeket, mert benne, Jézusban van életünk és gyermekeink életének megoldása, boldogsága. Ámen.

1. Hogyan függnek össze a nemzedékek Isten tervében a zsoltár alapján?
2. Feltétlen követni kell az ősök mintáját? Mit mond a zsoltár?
3. Mi lett az efraímiak esetében a következménye annak, hogy elfelejtették Isten dolgait, és nem tartották meg parancsolatait?
  - a) Milyen rossz tulajdonságaid vagy szokásaid vannak, amit szüleidtől „örököltél”?
  - b) Milyen jó tulajdonságaid vagy szokásaid vannak, amit szüleidtől „örököltél”?
  - c) A „szülőszerephez” mennyire tartozik hozzá a képmutatás? Volt olyan, hogy nagyot csalódtál szüleidben? Volt olyan, hogy gyermekeid csalódtak benned?
  - d) Az ige világos útmutatása az, hogy beszéljünk Isten dolgairól gyermekeinknek? Hogy teljesítetted, s ma hogyan teljesítetted ezt a parancsot?
  - e) Érzed, hogy Isten csodáira szükséged van ahhoz, hogy normális lehessen az életed?